

KONCEPCE DALŠÍHO ROZVOJE A FUNGOVÁNÍ ČESKÉ TELEVIZE JAKO TELEVIZE VEŘEJNÉ SLUŽBY

Východiska a rámce:

Vizi dalšího rozvoje a fungování České televize lze odpovědně rozvíjet pouze v situačním zasazení do širšího kontextu. Rozumíme jím aktuální stav a trajektorie rozvoje české společnosti, uskutečňovaného v rámci společnosti evropské, v odrazu celosvětových kulturně-civilizačních pohybů (mezi nimi i v oblasti mediální a informační), které stále těsněji sdílíme nebo před nás staví nutnost je respektovat. K nápomoci v orientaci uprostřed těchto širších kontextů a jejich „událostí“ zavazuje Českou televizi její charakteristika **média veřejné služby**, resp. její kategorizace v oblasti veřejného práva či šíření obsahu „ve veřejném zájmu“. Nejužší specifikaci těchto charakteristik představuje reflexe, vytváření, sdílení a prosazování **veřejných hodnot** – jako způsob pochopení a rozumění světu, společného nacházení místa člověka v něm. Chápeme tak i **kulturní (tj. společensky kultivující) smysl** média veřejné služby – v utváření kulturních významů svého primárního programového fungování, které tak nejen uspokojuje divácké slasti, ale slouží rovněž obsáhlejším gnoseologickým a emotivním funkcím, posilování sociálních identit a nových kulturně sociálních prostorů.

Odtud i nezbytná pozornost a citlivost média veřejné služby vůči soudobému stavu a potřebám české společnosti, nejen bezprostředně aktuálním, ale předvídavě také budoucím, ve vědomém navázání na její minulost, kulturní dědictví a dějinný úděl. Respekt k členitosti této společnosti a k autonomii jejích skupin i jednotlivců činí z České televize instituci **občanské společnosti**.

Má-li být v tomto (zde zároveň politickém) smyslu Česká televize odpovědnou národní společností, či přesněji „občanské veřejností“ (řečeno s J. Habermasem), neobejde se poskytovaná mediální veřejná služba a jakákoliv příští vize rozvoje České televize bez širšího **společenského zadání**, konsensuálně vyslovovaného autoritou zastupující společnost, a tedy nadanou legitimitou svého hlasu.

Teprve od takového zadání lze odvozovat jednotlivé aspekty fungování a rozvoje média veřejné služby, **na prvním místě obsahové a formální základy jeho programu**, a poté i organizační, hospodářské či technické servisy tohoto programu. Domníváme se, že takové orientující zadání – nejen v měřitelných objemových ukazatelích, ale zejména v uvážlivém, neideologickém výměru **hodnotovém** – České televizi dosud chybělo. Že se častěji ubezpečuje ve svých rolích odvozením od dikce pozitivního práva s jeho normativními vymezeními: v tomto smyslu tedy více legalisticky než **legitimně**. (Odtud i nepřesná a někdy i alibisticky užívaná charakteristika „veřejnoprávní“).

Naplňovaný společenský úkol očekáváme od televize veřejné služby tím víc, čím je naše současnost turbulentnější, jak v proměnách vyznávaných hodnot, tak ve svých obracech a krizích, z nichž ta ekonomická a související sociální se dotýká i média, jehož fungování není primárně vedeno produkcí zisku. Právě za této nestability vystupuje do popředí vymezení veřejné služby, kterou Česká televize poskytuje **mezi ostatními veřejnými službami**, v jejich doplnění i substituci, někdy však i na jejich úkor, v nevyvážené proporcii, v jaké společnost podporuje veřejné služby sociální, zdravotní či dalších kulturní.

Mapujeme-li východiska každé příští koncepce rozvoje České televize, je třeba alespoň stručně tento rozvojový terén popsat v jeho aktuálním stavu. Považujeme ČT za ekonomicky stabilizovaný provoz ve smyslu vyrovnaného rozpočtu, byť je tomu tak dnes čerpáním z vytvořené rezervy minulých let, umožňující zároveň ne vždy transparentní hospodaření. V ČT byl úspěšně dovršen technologický program digitalizace vysílání a nadějně započata hybridizace její technické báze novými médii, přičemž ne vždy nacházejí tyto pokroky důslednou odezvu v programu i samotném fungování instituce. Úspěšně byly nastartovány nové vysílací okruhy ČT24 (veřejností oprávněně nejvíce oceňovaný) a ČT4, vyostřenou kontrapozicí okruhů ČT1 a ČT2 byl však ve své integritě a jednotné koncepci znejištěn celý nezpravodajský program, směrem k nežádoucí preferenci ČT1, akcentovaně ekonomizující svůj program. ČT uvízla v účelově koncipované restrukturalizaci, jejímž základem se stala vykonstruovaná a shůry nadeklarovaná, nefunkční organizační struktura. Vyznačuje se neúplnou definicí klíčových procesů uvnitř struktury, postrádajícími synergii a spolu s voluntaristickou personální strategií zejména konkrétní odpovědnost v jednotlivých člancích. Rozmělnění a oslabení konceptu veřejné služby ČT, neujasněný positioning v domácí, stále se proměňující mediální krajině, nekonceptní, vůči „veřejnoprávní“ podstatě ČT často rozporný marketing jsou příčinami poklesu důvěry, kterou Česká televize ve veřejnosti požívá.

„Zeštíhlená“ organizační struktura; program jako primární a konstitutivní složka České televize

Výše uvedené rámce a východiska slouží k tomu, abychom mohli konstruovat koncepci dalšího rozvoje a fungování České televize v jejích základních, konstitutivních rysech. Vzhledem k chybějícím, tj. v celistvosti neuveřejňovaným strategickým, zejména ekonomickým datům, vázaným dokonce obchodním tajemstvím (a je to jedna z podstatných výtek na adresu dosavadního vedení ČT), lze určitější koncepci načrtnout zatím jen v předběžných ob-rysech.

Preliminárně chápeme fungování České televize (a rovněž definici jejích rozvojových trendů) jako vyplývající z jejího programu. **Programový koncept** stavíme v České televizi **ze samotné povahy média veřejné služby (zvláště je-li rozvíjen v duchu společenského zadání) jako primární a určující.**

Vůči **koncepčně definovanému a dramaturgicky utvářenému** zpravodajskému (v tom i sportovnímu) a nezpravodajskému programu stojí ostatní složky – včetně ekonomické – jako doprovodné **servisy**, odvislé od definice a struktury programového zadání. Odrazem toho je i zárodečná představa „**zeštíhleného**“ (s omluvou za toto nehezké, ale žel obecně srozumitelné a v čase všeobecných úspor nadšeně přijímané slovo) **organizačního uspořádání** České televize (srv. příloha 1) v rámci předběžně navržené koncepce, v níž tvoří úsek programu (používáme stávající nomenklaturu), spolu s autonomně postaveným zpravodajstvím (a sportem), její základní pilíř.

Programovému úseku je **podřazen úsek výroby**, jako složka realizační, tj. ve svém „výrobním úkolu“ určený především výchozí strukturou programu a na programové úrovni sestaveným rozpočtem, souvisejícími programovými zadáními a harmonogramem dle dlouhodobého a střednědobého plánování; úsek výroby takto funguje v nejtěsnější komunikaci a koordinaci s programem. (V předběžném schématu personifikujeme tuto unii ve funkci „Ředitele programu a realizace“.)

V obdobné hierarchii je úsek programu nadřazen **úseku techniky a vysílání**: technický a technologický koncept České televize chápeme v jeho flexibilním naplňování programově-výrobních zadání, ve společné vůli k rozvoji nových technologií, tedy oblasti, kde chce být Česká televize – v souladu se svou společenskou rolí – domácím leaderem technického pokroku.

Servisní postavení vůči programu zaujímají ve veřejnoprávním médiu i jeho ostatní složky, včetně **finanční a obchodní**, neboť i je chápeme jako reflektující základní nastavení, strukturu a směřování programu (ovšem při stálých, **vzájemně se koordinujících zpětných vazbách**) základní nastavení a směřování. Stavíme je ve schématu shrnuté do provozní sféry fungování České televize (srv. příloha).

Zeštíhlená organizační struktura je rovněž zrcadlem synergických klíčových procesů, které v ní probíhají.

O programu ČT speciálně...

Program České televize je v organizační struktuře zosobněn funkcí **programového ředitele (a realizace)**, jehož s ohledem na „veřejnoprávní“ charakter ČT chápeme jako jejího vrchního **intendanta**, v plném smyslu etymologie tohoto výrazu, tj. „strážce“ **intence** struktury, která mu je svěřena. (Konstruuje tuto metaforickou funkci pro názornost i na jiných stupních, zde je však nejvíce náležitá.) Nedávnou restrukturalizací byla funkce programového ředitele s jeho centrální rolí v televizní struktuře nešťastně eliminována, resp. nahrazena funkcí koordinátora programových (rozuměno spíše vysílacích) okruhů, selhávající z podstaty tohoto reduktivního, odpovědnosti zbaveného umělého konstrukt. Naše koncepce se zakládá na **obnovení integrující role úseku programu**, scelující ve svém výkonu výchozí **axiologicko-dramaturgickou koncepci a průběžně zajišťovanou strategii programu ČT** (vč. útvaru výzkumu), **koordinaci vysílacích okruhů, sestavení a alokaci programového rozpočtu; plnou kompetenci a odpovědnost ve vytváření programové skladby jako inovující se struktury programových typů (formátů), v koordinaci jejich dramaturgického rozvoje, harmonogramu jejich plánování; v tvorbě programového schématu v rámci vysílacích plánů; rozhodující slovo v koncepčně rozvíjené propagaci (self promotion) vysílaného programu, včetně jeho doprovodné vizuální prezentace a propagace na korporátním internetu.**

Centrální postavení úseku programu České televize určuje jednotnou koncepci rozvoje z hlediska objemu výroby i distribuce programu ve vysílání, tak jak je – přinejmenším v rámci okruhů ČT1 a ČT2 a zároveň v synergii s ČT24 a ČT4 – primárně definován jeho obsah. Dosavadní, dramaturgicky nezdůvodněnou a o to víc rétoricky vyostřenou profilaci okruhů ČT1 a ČT2, zbavených kompetence a odpovědnosti, pohlcujících se v nekoordinovaném kanibalismu, navrhovaná koncepce ruší.

„Program“ bude scelen, aby mohla být provedena jeho **zásadní redefinice, spojená nejen s distribucí do jednotlivých vysílacích okruhů, ale především s prověřením jednotlivých programových typů a komparací příslušných nákladových položek** – tam, kde dosud zásadně postrádáme transparentní vzhled. Tuto reflexi, včetně účetní, je instituce schopna provést sama, bez účasti vnějších, nákladných a někdy i diverzně si počínajících auditorských firem.

Redefinice staví do popředí ten typ programu, který je s médiem veřejné služby ve svém obsahu nezaměnitelně spojen, tj. tvoří jeho základní „intenci“ – programu **kulturního** v obecném smyslu: nikoli v jeho kulturní obřadnosti a pouhém zařazení programů vyšší umělecké úrovně, ale založeného na soustavně

vytvářených kulturních významech, v posilování společenských identit a společenského dialogu.

Na druhé straně provádí tato redefinice důslednou inventuru a předepisuje následnou „reduktivní kúru“ v programu tzv. většinovém (fixovaném nyní především v programové skladbě ČT1), vedeném v duchu mediálního populismu a komerčně akcentovaném, obvykle v neúměrných nákladech a bohužel i neprůhledně vyráběném. Tento typ programu se stal v České televizi již delší dobu duplicitním, vzhledem k duálnímu uspořádání domácí mediální krajiny, tj. je masívně nabízen komerčními stanicemi, v souhlasu s jejich bytostným ekonomickým založením, realizován přitom jejich strukturami hospodárněji, a tedy lépe: lépe často i ve výsledném programovém efektu, protože neskrývaně a s čistým svědomím s ohledem na produkovaný zisk.

Oproti tomu cílí redefinice programu nejen na programové typy jedinečné vzhledem k „veřejnoprávní“ podstatě ČT, ale zároveň na ty, které budou realizovány nikoli za excesivních nákladů, experimentální i ve svém rozvíjení v nízko- či středněrozpočtových projektech, které nemusejí nutně znamenat sníženou kvalitu, detailně prověřovány možnostmi levněji vyrábějících nezávislých produkcí. Zde, **v proměněné struktuře programu a výroby, vidíme základní zdroje úspor ve financování České televize**, možnou záruku jeho udržitelnosti.

Program České televize bude ve své redefinici, v souhlasu s hlavními úkoly veřejné služby v televizním vysílání, utvářen na dvou základních pólech.

Na jedné straně šíření **aktuálních, objektivních, vyvážených a všestranných informací** (srv. Zákon o České televizi) – a takový program již víceméně úspěšně naplňuje okruh ČT24 (a ve své sportovně zpravodajské tematizaci také ČT4). Korektivy se týkají důslednějšího odlišení oproti nezpravodajskému programu (např. aktuální a dokumentaristické publicistiky) precizace vnitřních procesů ve zpravodajství, v případě sportu rovněž distinkce oproti nákladnému programu, jakým se honosí komerční stanice, a soustředění na domácí sport a jeho rozvíjení v minoritách (např. paralympijský, regionální, dětí a juniorů).

Druhý pól tvoří program koncepčně **„rozvíjející kulturní identitu obyvatel České republiky“**. Uvedená citace Zákona o České televizi, §2c, je nám tu zástupným *pars pro toto* mezi charakteristikami programu neurčitě popisovaného jako „veřejnoprávní“. Rozumíme jím to, jak může program České televize – vedle úsilí o nasycenost **jednotlivými a mnohými informacemi** – už od dětských diváků napomáhat **vědění v souvislostech a v komplexitě**, s jakou se nám otevírá svět. Program založený na poznání dobývaném procesem myšlení, na soustavném nalézání významů a celkového smyslu, v rovnováze s hodnotami mravními a citovými, s rozvojem imaginace, fantazie a tvořivosti.

Program, definovaný jako „kulturní“, je tu chápán jako kultivující, v nejširším smyslu slova „vzdělávací“. Jako takový je tlumočen **všemi programovými typy programu ČT** – nejen takovými, které se jako kulturní či vzdělávací deklarují. V tom smyslu, jak jsou i fikční, hudební, ale i zábavní žánry nejen diváckými zážitky, ve svém primárním významu, ale zároveň „metaforami“ kultivační funkce televize. Programová skladba ČT usiluje být vyváženou kompozicí všech tří základních elementů televizního obsahu – reality, fikce, hry; v ohledu formálním jsou její programy definovány nejen v ustavených žánrových typologiích, ale experimentálně také v jejich vzájemné kombinaci (hybridizaci), a to především v nově zaváděných formátech. Redefinice programu ČT učiní podobné akcenty prvním výběrovým kritériem nově utvářené programové skladby:

Konkrétní úkol všestranného vzdělávání naplňuje program ČT především pořady **vzdělávacími** – vzdělávacími především svou „nadstavbou“ (v terminologii EBU), ale také, zejména v šíření doprovodnou webovou platformou, vzdělávacími „přímo“ (tj. výukovými), resp. navigujícími pořady informačně servisními, směrem k potřebám společenských minorit.

Ve smyslu angažované společenské reflexe je program ČT významně zastoupen **dokumentární a publicistickou** tvorbou, kriticky pojednávající a zkoumající soudobou realitu a rovněž interpretující minulost, v mnoha aspektech dosud mlhavou. Na rozdíl od denní, aktuální publicistiky se tento programový typ vyznačuje širším časovým nadhledem a autorským pohledem svých tvůrců, a v tomto smyslu je třeba podržet výsostnou roli ČT jako jeho výsostného producenta.

Že chce být ČT arbitrem domácí dramatické produkce a respektovaným koproducentem kinematografických děl je vyjádřeno programovým důrazem na **fikční (dramatickou/filmovou)** tvorbu, stejně jako prezentací a popularizací soudobé **divadelní, hudební, výtvarné a jiné mimotelevizní tvorby**. Je poučeně zastoupena tvorbou **alternativní, tj. experimentujícími projekty**, podobně jako tvorbou prezentovanou na **světových i domácích regionálních scénách** – v preferenci přístupů všestranně inovativních, ve snaze dávat prostor tvůrčímu experimentu, zasazovat experimentální programové typy do nových významových kontextů.

Nárok na experiment a alternativní autorskou verzi rozvíjí ČT v pořadech **zábavních**, oproti dříve pěstované tzv. „lidové zábavě“ formátované jako tvary hybridní, na herním půdorysu kombinující žánry reality a fikce, dramatické i hudební, formálně reflektující samotnou hybridní povahu televizního média. Kontaktem s alternativní hudební scénou (zejména s jejím alternativním, tj. internetovým zpřístupněním) se tu otevírá jedna z možností, jak otevřít televizní „zábavu“ mladším cílovým skupinám.

Ve všech jmenovaných programových typech a v hravé žánrové nerozlišenosti zahrnuje ČT do své programové skladby pořady **pro děti a pro dospívající**. Tyto, v navrhované koncepci zvláště zacílené divácké skupiny jsou aktivně programem ČT osločovány, v rovnocenném dialogu uváděny do společné kultury. Děje se tak kreativními, multimediálními a interaktivními formami, jak je umožňují nástroje televizního a paralelního webového média, s všestranným úsilím **doplňovat výchovu** nejmladších diváckých skupin. Tyto pořady jsou pro děti a mládež nejen adresně produkovány, ale vytvářeny za jejich vlastní účasti, včetně autorské.

Průřezově, rovněž napříč všemi programovými typy, se program ČT vstřícně obrací k zájmům a očekáváním **minoritních skupin**, nápomocný jejich společenské integraci. Redukována je výroba samostatných formátů, jaké byly poskytovány jednotlivým, převážně zájmovým minoritám „přídělově“ a které ve své „extra-tematizaci“ nechtěně působily segregačně. Skupinám marginalizovaným „svým osudem“, zdravotním či sociálním, jsou vzhledem k jejich specifickým potřebám nabídnuty informačně servisní programy, poskytované také v alternativní, tj. webové distribuci, s plným využitím interaktivity této platformy.

Integrující programovou složku ČT představuje soustavné, dramaturgicky koncipované zpřístupňování programových fondů **Archivu České televize**. V programu ČT reprezentuje Archiv ČT „kulturní paměť“ a zároveň vlastní kulturní dědictví instituce. V tomto smyslu jsou archivní programové fondy zastoupeny v programu nejen jako doplňkové obsahy, ale v samostatně komponovaných formátech, v konceptuálně vedené dramaturgii, nikoli pouze v pasivním reprízovém

programování. Koncepční práce s archivní programovou databází a významné zastoupení jejích obsahů v programové skladbě může být zdrojem nezanedbatelných finančních úspor.

Navrhovaná koncepce rozvíjí programovou spolupráci České televize také se sobě blízkými domácími médii, např. programovou výměnou z archivních fondů Slovenské televízie, spoluprací s Českým rozhlasem v tvorbě aktuálních zpravodajských, sportovních, vzdělávacích programů či vysílání doplňkových služeb (např. společné multimediální verze veřejné služby e-Government), sdílením videoformátů rozhlasové webové platformy apod.

Spojení programu a výroby v decentralizovaných tvůrčích skupinách

V organizačním smyslu, konsekventně vzhledem k proponovanému spojení programu a výroby, navrhujeme na úrovni dramaturgie a realizace jednotlivých programových oblastí **decentralizaci – rozvolnění do autonomních kreativních jednotek (model tzv. tvůrčích skupin)**. Chápeme takto uvolněné struktury jako bytostně tvůrčí, magmatizující prostředí oproti úřednické rutině naplňování programových oken. Prostředí otevřené tematickým i formálním inovacím, fungující ve vzájemném ovlivňování i ve stimulující kompetici. To vše vede k posílení kritického myšlení a tvořivosti již na vstupních úrovních dramaturgického a posléze realizačního procesu. Tvůrčí skupiny fungují v modelu **projektového řízení**, pohybují se v limitu vlastních rozpočtů, v strategii samostatně hospodařících jednotek. Součástí „malé ekonomiky“ tvůrčích skupin je vlastní rozhodování o redistribuci přiděleného rozpočtu, proporcčně k náročnosti připravovaných projektů.

Z tvůrčích skupin, diverzifikovaných ve své tematické profilaci, mizí funkce šéfredaktorů a šéfproducentů, ve prospěch přímo výkonných dramaturgických a produkčních funkcí, minimálně tedy pracují tvůrčí skupiny v duálním obsazení. Tvůrčí procesy v tvůrčích skupinách jsou koordinovány v rámcových plánech a vývojových trendech z nadřazené úrovně programového schématu. Na jejich vlastní úrovni, v dramaturgické přípravě a realizaci se tak děje prostřednictvím vedoucího tvůrčích skupin, kterého tu předběžně titulujeme jako „intendanta“. Ten je ve své převážně dramaturgické práci provázen šéfproducentem, nadřazeným produkčním aktivitám tvůrčích skupin, alokuje do nich – úměrně jejich projektům – rozpočtové prostředky.

Intendant uvádí činnost tvůrčích skupin do vzájemných synergií, redukuje námětové překryvy jejich projektů, připravované projekty zasazuje do programové skladby, přijímá odsud zároveň programové objednávky. Intendant spolu s šéfproducentem a ve spolupráci s ředitelem programu rovněž uskutečňuje cross-projekty na alternovaných distribučních platformách, a především napříč tvůrčími skupinami, jejichž zvolená témata jsou tak naplňována v programové skladbě souborně.

Obsahová message programů je přenášena do jejich propagace v kontinuálním self promotion (v samostatné přidružené tvůrčí skupině) a zároveň do korporátního P.R. České televize.

Ve vnějším výrazu vizuální prezentace ČT je v samostatné tvůrčí skupině utvářen vizuální styl jednotlivých programů. Intendant tvůrčích skupin tu plní funkci art-directora celkového vizuálního stylu, nejen grafického, ale celé prezentované mizanscény. Tento výtvarný výraz je aplikován v P.R., stejně jako merchandisingu apod. Do tvůrčí skupiny vizuálního stylu je integrováno i grafické centrum, fungující dosud v rámci výroby.

Technologický rozvoj: hybridizace webovým médiem, alternativní distribuce, nová média

Programově, souběžně s pokračujícím procesem **intermedializace**, tj. konvergence médií, se koncepce zasazuje o trvalé mediální partnerství České televize v návaznosti na **portálové zpřístupňování digitalizovaných obsahů**, jak je šíří kulturní, vědecké či vzdělávací instituce (např. evropsky iniciované zpřístupnění národního kulturního dědictví). Podobně koncepce usiluje o otevřený přístup specializovaných tematických portálů, zastupujících svými obsahy zájmové spektrum segmentované společnosti a podobně segmentovaného televizního auditoria. Portálově nabízené externí obsahy jsou Českou televizí výběrově agregovány a užívány v jejím lineárním i nelineárním (on-line, on-demand) programu.

Redukce digitální sítě ČT, resp. „veřejnoprávního multiplexu“ o 1 – 2 kanály DVB-T uvolňuje cestu alternativním distribučním platformám, zejména internetu, který ve spojení s DVB-T vytváří hybridní distribuční platformu, spojující téměř absolutní dostupnost klasického televizního signálu a interaktivitu internetu. Tato technologická hybridizace vysílání ČT umožňuje nekonečné rozšiřování televizního auditoria a zároveň jeho pokračující segmentaci v zájmovém rozčleňování prostřednictvím tematických subportálů (vzdělávacího, sportovního, věnovaného dětem, dospívajícím...). Standardní televizní obsah je rovněž redistribuován v sociálních sítích: příštímu publiku ČT tak lze nabídnout efektivnější sociální kontakt, v sítích typu G+, facebook, youtube, twitter, úhrnem tedy „telematický dialog“, jak jej teoretik Vilém Flusser stanovil médiím jako jediný možný úkol, kterým by se mohla rehabilitovat ve svém převážně destruktivním kulturně-civilizačním působení.

Koncepce rozvoje, která cílevědomě zapojuje Českou televizi do soudobého technologického rozvoje, rozšiřuje standardní lineární distribuci (TV broadcast) svých programů – v zájmu jejich **zpřístupnění a interaktivity** – na **alternativních distribučních platformách**, zejména **webové**. Navrhovaná koncepce navazuje a do všech programových typů zavádí slibně se rozvíjející postupy **nových médií**.

Proponovaná koncepce podporuje technologický rozvoj nelineárního příjmu programu ČT, prostřednictvím alternativních distribučních platform / v nových médiích, na základě personalizované („on demand“) volby uživatelů. Umožněn tak bude výběr z tematických kolekcí (příkladně u pořadů vzdělávacích), jak jsou z vysílaných pořadů ukládány do archivních databází. Audiovizuální obsah, transformovaný z původní televizní podoby do internetového protokolu, je jakožto „enhanced TV“ dále rozšiřován souvisejícími obsahy. Jsou primárně **agregovány nejen z archivních programových fondů České televize (a zde se koncepce staví za akcelerovanou digitalizaci Archivu ČT ve smyslu jeho zpřístupnění)**, ale rovněž z **externích audiovizuálních archivů, jejich zpřístupňujících portálů a vizuálních informačních systémů**.

Transformace programu a výroby v souvislostech distribuce vysílání a financování ČT

Společná transformace programu a výroby, provázená optimalizací výrobních a technických kapacit a souvisejících realizačních procesů, by měla vést k zásadní úspoře vynakládaných finančních prostředků, případně k jejich redistribuci ve prospěch prestižních projektů, hodných České televize jako média veřejné služby.

Redukovaný „výrobní úkol“ může nalézt svou projekci i v **distribuci programu ČT**. Považujeme-li pro médium veřejné služby za nezpochybnitelný programový

koncept okruhů ČT24 (resp. ČT4, nebude-li se tu ubírat vývoj cestou on-line portálů, typu *fotbal on-line*) a (nově vyprofilovaného) konceptu ČT2, lze podrobit testu, zda tu pro již samoregulující se produkci ČT nejsou předimenzovány její technické dispozitivity v počtu čtyř programových kanálů (a nevysloveně, uměle konstruovaného pátého kanálu). Tím víc, že se hrozí dokonce v tzv. „veřejnoprávním multiplexu“ uzákonit, a pak už v logice stanovených výrobních úkolů a nevypověditelných dlouhodobých smluv odsoudit k naplňování.

Tyto konsekvence pokračují ještě dál, k celkovému objemu **finančních zdrojů**, které má Česká televize k dispozici ke svému udržitelnému rozpočtu – a zde rovněž v rámci společensky závažné otázky, zda je tomu tak, v objemu naplňovaném veřejnými zdroji, resp. koncesionářskými poplatky, úměrně k neurčitě popsané veřejné službě České televize – zvláště pak v epoše úspor a uvědomělé askeze. Sem náleží i započatá diskuze o výši koncesionářských poplatků a iniciování jejich společensky solidárního snížení – vstřícně k všeobecně sdílené šetrnosti a zároveň k zpřesnění toho, jaké jsou za to Českou televizí přinášeny programové hodnoty (nakolik **jedinečné**, jakožto poskytované v rámci veřejné služby). Následná otázka zní, jak hospodárně je těchto efektů veřejné služby České televize dosahováno, zda intenzifikací vlastního úsilí, větší flexibilitou a ochotou k zásadní restrukturalizaci programových a výrobních úkolů, k celkové reorganizaci jim podřízených servisů – nebo v jejich rozmělnující extenzi.

Společenských konsekvencí nabývá otázka financování České televize i v soudobé diskusi o ukončení, či pokračování reklamy ve vysílání. Vidíme místo reklamy na České televizi jednoznačně v „reklamě“ moderované – příkladem je tu propagace kulturních a neziskových aktivit Českým rozhlasem. Snahu uzákonit v České televizi teleshopping a tzv. product placement, tyto nejvíce dryáčnické formy reklamy, chápeme jako nezakrytý pokus o korumpování jejího programu, který činíme v tomto návrhu koncepce jako jediný určující faktor.

SCHÉMA 1: 1. STUPEŇ ORGANIZACE A ŘÍZENÍ ČT

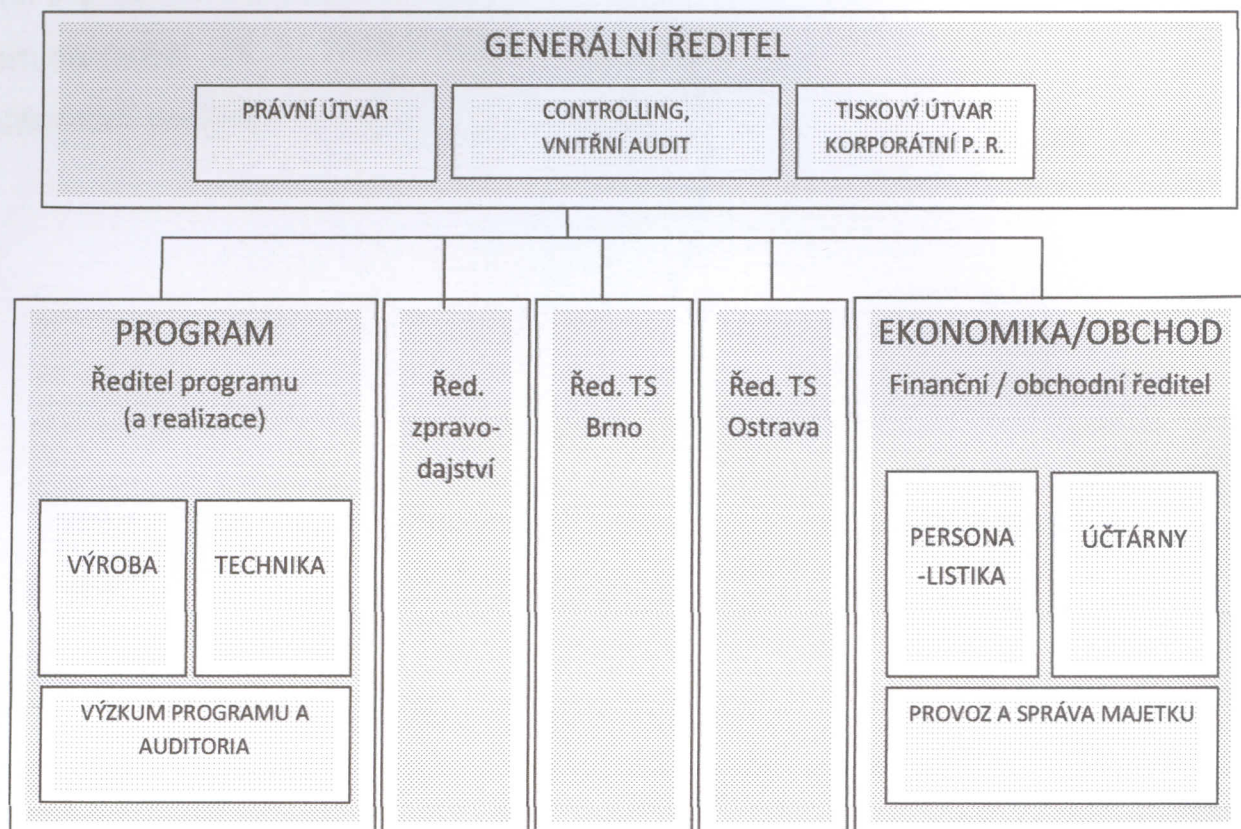
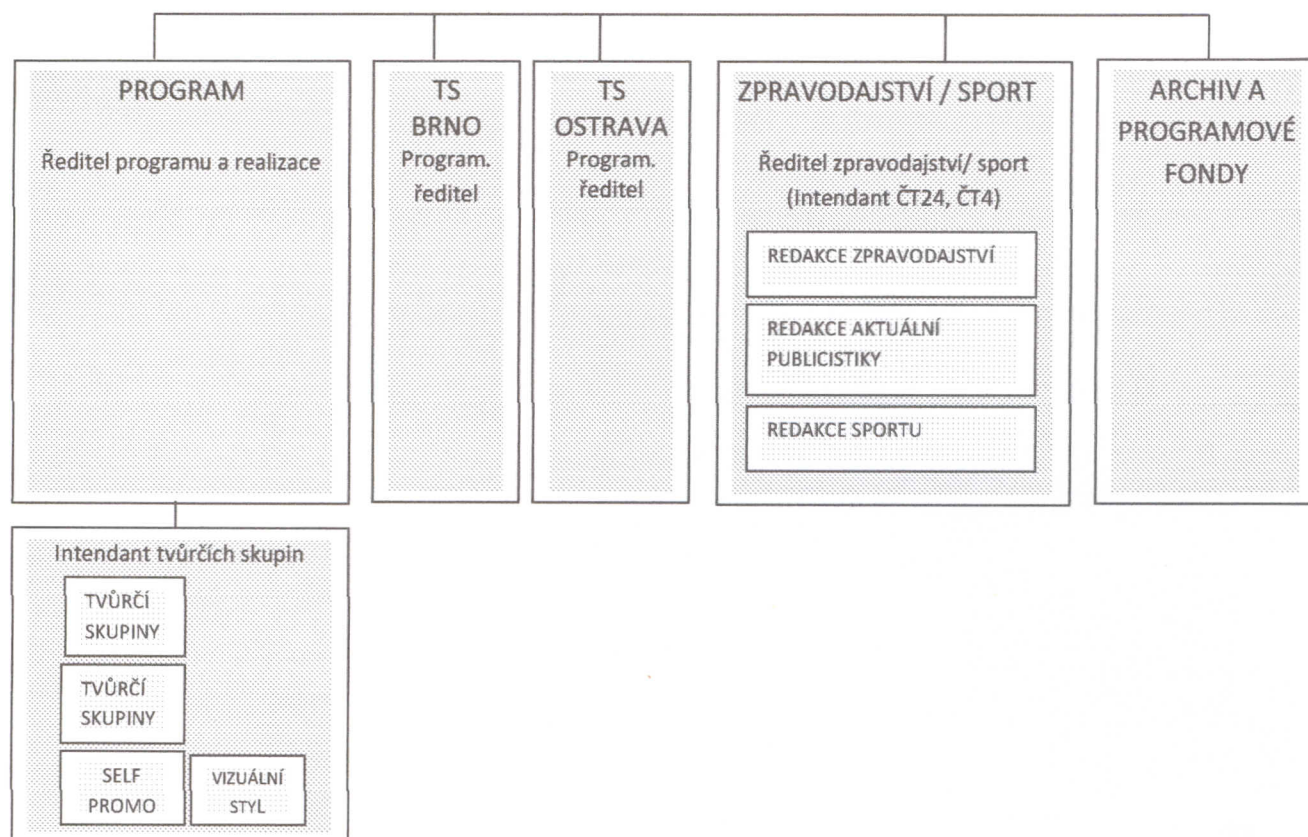

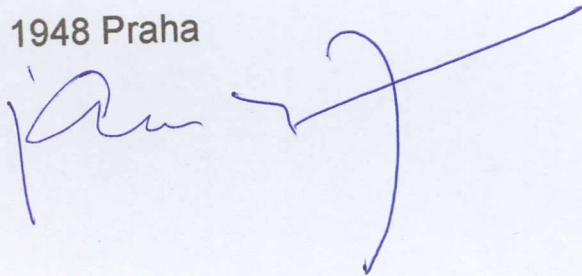
SCHÉMA 2: ORGANIZACE DRAMATURGICKÝCH A REALIZAČNÍCH SLOŽEK PROGRAMU ČT

Jména a příjmení: Jan Vít

Datum narození: 29. 1. 1948 Praha

Vlastnoruční podpis:

A handwritten signature in blue ink, consisting of a stylized 'J' followed by a cursive 'an' and a long horizontal stroke extending to the right.